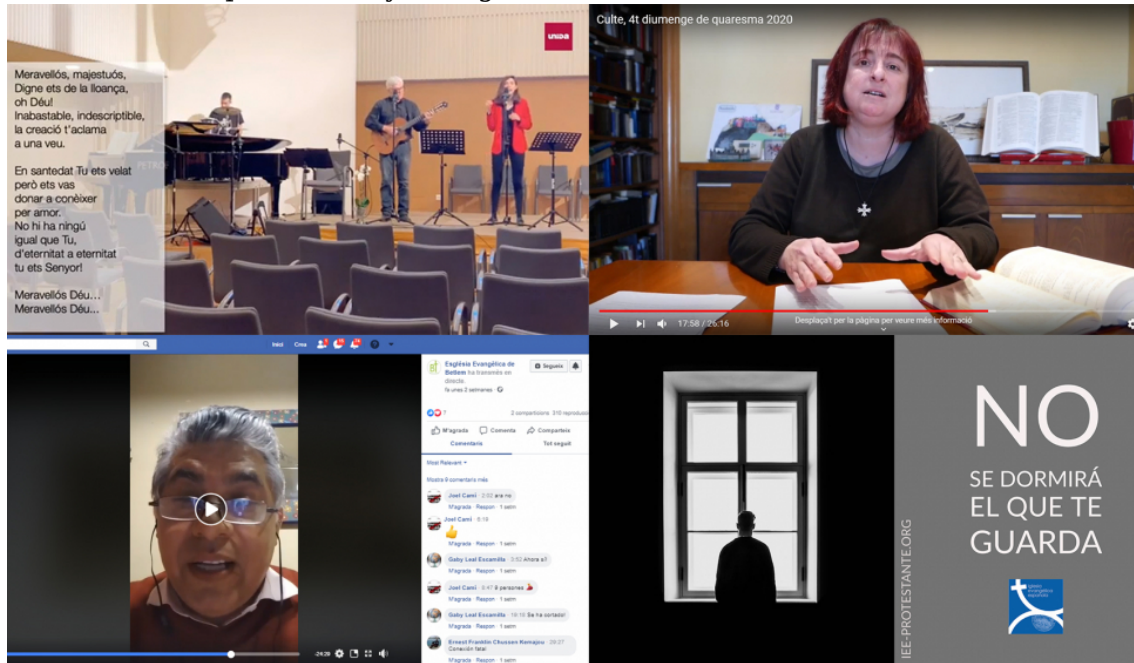


Esglésies protestants: transmetre missatges que encoratgin

Dil, 30/03/2020 per Catalunya Religió



(Lucía Montobbio -CR) Si hi ha un repte que diversos pastors protestants subratllen d'aquests dies és el de l'acompanyament. Si bé és cert que s'enginyen maneres virtuals, manca el fet de poder-se trobar amb la comunitat. Així i tot, transmeten paraules d'ànim que donen esperança i llum.

Les comunitats protestants han cessat tota l'activitat als seus centres de culte, només continua activa alguna obra social que cobreix primeres necessitats de persones vulnerables. **Guillem Correa**, Secretari General del [Consell Evangèlic de Catalunya](#), confirma que l'activitat dels [ministeris](#) s'ha hagut d'aturar, "les visites a les presons, als hospitals, l'atenció a persones immigrants, totes són tasques que fem de forma presencial, i que ara ja no podem realitzar per prevenir el contagi del coronavirus".

Paraules d'ànim

La comunitat evangèlica vol donar exemple quedant-se a casa, i sap que ara és important transmetre missatges que encoratgin. "Això em recorda al relat bíblic ([Fet dels Apòstols 27](#)) on Pau està de viatge a Roma i de sobte el seu vaixell es troba en una tempesta, una tempesta tan forta que no se sabia si era de dia o de nit, i ell s'aixeca per donar paraules d'ànim als companys de viatge. Això és el que hem de fer els pastors ara, en un moment on tot trontolla, hem de trobar paraules d'ànims, de consol, encara que sigui des de la distància."

Marta López, pastora de [l'Església Evangèlica de Catalunya](#), coincideix i destaca la complexitat de compartir el dolor des de la llunyania. "La distància fa coixejar el rol pastoral. Quan estàs a prop pots compartir un petó, una abraçada, un silenci, però com ho fas quan estàs tancat a casa?" **Víctor Hernández**, també pastor de l'Església Evangèlica de Catalunya, descriu que la situació s'agreuja quan has

d'apropar-te a algú que ha perdut a un amic o familiar, o algú que està a l'hospital, tant és així que s'ha elaborat un [document](#) per aportar consells a l'hora d'afrontar aquestes circumstàncies.

Vincles estrets

I és que com Hernández explica els cultes de les comunitats evangèliques, les seves reunions, estan vestides de relacions estretes. “Ens coneixem molt entre nosaltres, som grups reduïts de persones que conversem de forma intensa, el fet que no puguem trobar-nos ens impacta de manera emocional, és així perquè tenim un alt grau de comunió”.

En relació amb això Correa recorda “el moment de donar-nos la pau és molt intens, ens fem moltes abraçades, i el darrer diumenge que encara podíem celebrar el culte, va ser estrany i fred, perquè havíem de fer la broma de no abraçar-nos. Va ser difícil treure ferro aquella escena, amb somriures torts.”

Hernández explica que s'estan fent diverses activitats per sentir-se uns a prop dels altres. Una iniciativa que està agafant força són les cadenes d'oració virtuals “el fet d'estar recordant, de demanar els uns pels altres, s'intensifica, no només per pregar per a aquelles persones que es troben a l'hospital, també per donar les gràcies quan algú es recupera”; aquest fet de compartir s'estén fins a propostes ecumèniques “com la del [pare nostre comunitari del papa Francesc](#), o la del [pare nostre ecumènic](#) de la Diòcesi de Màlaga.”

A més a més, tal com expressa Correa, les noves tecnologies estan sent de gran ajuda per emetre el culte. Per exemple, ell enregistra el culte del diumenge i el comparteix via youtube, i “també convido a pregar en família des d'aquest canal, intento incentivar el culte familiar, encara que estiguis confinat, pots tenir una actitud festiva a la taula del menjador, on hi ha grans i petits, es pot cantar, posar música que trobes l' Spotify, fer pregària... és el dia del senyor i fem culte.”

L'[ús de la tecnologia](#) no s'acaba els diumenges. **Ruth Giordano**, presidenta de la [Unió d'Esglésies Baptistes de Catalunya](#), descriu que hi ha grups de fe, de reflexió bíblica, de pregària que es troben mitjançant diverses eines com Google meetings, Zoom, Hotsuits que permeten establir videoconferències. “Fins i tot el grup de voluntaris que fa taller de lectoescriptura amb persones grans ha aconseguit mantenir la marxa del projecte via on-line.”

L'atenció a persones vulnerables

N'hi ha que continuen la seva presencialitat. López explica que una de les seves obres socials a Rubí, [Frater Nadal](#), no ha cessat la seva activitat en el que respecta al rebost d'aliments “es cobreixen primeres necessitats de famílies vulnerables, l'Ajuntament de Rubí ens ha demanat que continuem i així ho fem prenent les mesures de precaució corresponents, gel desinfectant, mascaretes, distàncies de seguretat.”

No són els únics, Ruth Giordano explica que l'Espai familiar per a la pobresa energètica que gestionen des de [l'Església Evangèlica Unida de Terrassa](#) continua funcionant. “Rentadores i dutxes per unitats familiars que no poden permetre's pagar les factures, els nostres voluntaris i treballadors socials continuen l'activitat amb les mesures de seguretat oportunes.”

De la mateixa manera, la comunitat protestant té una cura especial per les persones grans. Moltes viuen soles. “Les persones grans estan presents en les nostres esglésies, estem molt en contacte amb elles per saber si estan cobertes a partir de l’ajuda que tinguin de veïns i fills. En cas que no sigui així, ens mobilitzem i anem nosaltres a fer la compra o a la farmàcia”, descriu López

El confinament com a oportunitat

Tot i que ara mateix és difícil esbrinar quin aprenentatge extraurem d’això, Hernández convida que en aquests dies mantinguem viva l’esperança per tenir confiança suficient i trobar una mica de llum enmig de la dificultat. López i Correa coincideixen en dir que el confinament és una oportunitat que tenim d’estar més a prop dels que estimem i de qui ens estima i una bona ocasió per meditar i pregar.

A tall de conclusió Giordano llegeix paraules escrites per [Luter en temps de pesta bubònica](#), adients també avui: “Li demanaré a Déu misericordiosament que ens protegeixi. Després fumigaré, ajudaré a purificar l’aire. Administraré la medicina i la prendré. Evitaré llocs i persones on la meua presència no sigui necessària per a no contaminar-me i per tant infligir o contaminar a uns altres i així causar la seva mort com a resultat de la meua negligència. Si Déu volgués portar-me segurament em trobés, i he fet el que esperava de mi, per la qual cosa no sóc responsable de la meua pròpia mort ni de la mort dels altres. No obstant això, si el meu veí em necessita, no evitaré ni el lloc, ni la persona, aniré lliurement.” (Martí Luter 1523).